

30
CULTURA
08.02.2013

D'ARAI D'AQUÍ MONTSE FRISACH

El diàleg és poderós

L'Espai Volart confronta l'obra de Martín Carral i Carmen Anzano, que comparteixen vida i taller

L'espai

Si alguna cosa tenen en comú l'obra de Martín Carral i Carmen Anzano és l'exploració de l'espai i de les tensions entre línies, cercles i el buit i el ple. Ho podeu comprovar a l'Espai Volart fins al 26 de maig

El cineasta David Trueba ha plasmat en el seu documental *El cuadro* (encara inacabat) el procés de treball dels pintors germans bessons Josep i Pere Santilari, que comparteixen totes les seves tècniques i assoliments pictòrics. "És com si pugéssim una escala. Quan un puja un escaló i descobreix alguna cosa l'hi explica a l'altre, i a l'inrevés", diuen els germans en el film. Aquesta manera de treballar, absolutament generosa, la comparteixen en certa manera Martín Carral (Meruelo, Cantàbria, 1959) i Carmen Anzano (Barcelona, 1960), parella sentimental i companys de taller.

La diferència entre els Santilari i els Carral-Anzano és que els bessons comparteixen tant estil i objectius artístics que sembla impossible distingir entre les obres d'un i de l'altre, mentre que en el matrimoni d'artistes les obres de cadascú són molt diferents. De tota manera, la parella ja fa temps que s'interessa per comprovar quin efecte fa que en una sala d'exposició les seves obres puguin dialogar entre elles, de la mateixa manera que ells dialoguen i opinen l'un sobre l'altre en el seu taller de Sant Cugat del Vallès. Aquest experiment de diàleg ar-

Martín Carral i Carmen Anzano, dins la instal·lació 'Teixint l'aire'
JUANMA RAMOS

tístic es pot veure aquests dies a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas, a Barcelona, encara que no és el primer cop que la parella exposa conjuntament. A primera vista, ja queda molt clar que, malgrat que diuen tenir "punts de confluència formals" –en part inevitables per la proximitat en el taller i la conversa constant–, els mons plàstics de Carral i Anzano tenen cadascú la seva personalitat.

Ell ho explica molt bé: "Jo sóc el més geomètric i constructivista, més rígid; la Carmen és més lírica, poètica i mediterrània." Efectivament, el món de Carral és còsmic i cinètic, una pintura basada en l'experimentació del cercle, l'espiral i el quadrat, que fan pensar en moments crucials de l'univers com el Bing Bang i en forats negres o de cuc. No és casualitat que els títols de les seves obres siguin *Hiperespai*, *Expansió* o *Cosmografia*.

En canvi, l'obra d'Anzano, més subtil, experimenta amb trames, de vegades a partir de cintes de colors enganxades a la tela i deixant buits estratègics en el suport. Són les obres de la sèrie *Gelosies*. Una de les obres més espectaculars de l'exposició és *Teixint l'aire*, que presideix l'espai central de la sala soterrània de l'Espai Volart, i que és com una escultura feta amb fil de cànem que juga amb l'equilibri entre rigidesa i lleugeresa. *

Art